



Adresse Fossveien 24  
0551 Oslo  
Norge

Telefon (+47) 22 99 55 00

Post Postboks 6853  
St. Olavs plass  
N-0130

Faktura Postboks 386  
Alnabru  
0614 Oslo

Org.no. 977027233  
Giro 8276 0100265

**Magnus Kaurin**  
[Uten tittel]

**BFA**  
Avdeling Kunstakademiet 2019

KHIODA  
Kunsthøgskolen i Oslo,  
Digitalt Arkiv

<https://khioda.khio.no>  
[khioda@khio.no](mailto:khioda@khio.no)

Publikasjoner som arkiveres/publiseres i KHIODA reguleres av Lov om opphavsrett til åndsverk.

Opphavsmannen beholder opphavsretten til materialet i KHIODA, men gir brukerne tillatelse til å sitere fra verket, samt videreformidle det til andre, i henhold til åndsverkslovens regler. En forutsetning er at navn på utgiver og opphavsmann angis.

Kommersiell bruk av verket er ikke tillatt uten etter skriftlig avtale med opphavsmannen.

## BACHELOROPPGAVE

Magnus Kaurin

Kunstakademiet, Oslo

---

## Prolog

12. Mars, 18

«I want it all. I want the heartaches, I want the despair. I want the terrible feeling of clogging the throat with anxiety. I want to feel euphoric, and dance in ecstasy. I want to cry when I look into someone's eyes. I want the warmth towards my skin. I want to float on a sky of love. I want to feel the extremes on the scale. I want to be human, and all that comes with it. I think that is the most significant part of being a painter today. To see the reflection of the society and being able to paint it. Through my eyes, and subjective interpretations».<sup>1</sup>

Da jeg begynte på Kunstakademiet jobbet jeg hovedsakelig med akrylmaling (plastbasert maling). Jeg søkte meg inn med min portfolio hvor jeg baserte syv dødssyndene slik disse kommer til uttrykk i Dante Alighieris «Den guddommelige komedie». Her brukte jeg ulike malerstiler for å vise frem ulike visuelle uttrykk i maleriet som foreksempel ekspresjonisme og impresjonistiske strøk. Denne ideen oppstod gjennom ønsket om å visualisere dem inn i en kontekst med humoristisk undertone. Jeg erfarer stadig vekk at humor er en viktig og effektiv del av det å etablere kontakt med publikum. Her tenker jeg på det at man som kunstner får kun få antall minutter til å fange interesse sin mottaker. Jeg appellerer lettere med å bruke humor, og jeg opplever dessuten at humor ofte kan være en viktig komponent i kunsterfaring. Et interessant eksempel er «Les deux ne font qu'un» (The Two Are But One)<sup>2</sup>, som er satiriske tegninger med en tung «folkestemme» som i sin samtid var negativt innstilt til det franske monarkiet. Ettersom jeg i en god del år har vært opptatt av å forstå håndtverket bak maleriet følte jeg at det å begynne med oljemaleri var av stor nytteverdi. Det var tidvis en

---

<sup>1</sup> Utdrag fra Dagbok N°21

<sup>2</sup> Satiretegninger om den franske monarken Louis og Dronning Marie-Antoinette



«Crime passionnel», 2015

utfordrende prosess for meg som maler, fordi lukketiden, altså herdningsperioden i oljemaleriet, er mye lenger enn i akrylmaleriet.

Som maler har jeg nesten alltid arbeidet intuitivt. Dette betyr at jeg maler mye i de periodene sinnsstemningen min er optimal. Derfor så jeg det hensiktsmessig å profesjonaliser maletiden min. Altså å male innenfor en bestemt tidsramme..

Ettersom jeg har skrevet dagbøker over flere år, har jeg god oversikt over hvilke perioder som holder et høyt produksjonsnivå og ikke. Det er spesielt i perioder hvor jeg blir mer engasjert i malingen. Dette kan best beskrives på denne måten: Jeg valgte å forlate en periode hvor jeg malte gjennom intuitive kreative utblåsninger, en slags malerisk mani, hvor trangen til å male var så sterk at jeg ikke hadde noe annet valg enn å lystre mine impulser.

Kombinasjonen av å male naivistiske malerier samtidig som jeg har en trang til å perfektionere arbeidene mine er, er vanskelig. Det er noe jeg må erkjenne og akseptere. At alle maleriene jeg maler ikke blir perfekte. Blanding av å male naivistiske malerier, og en av de utfordringen jeg fikk tydeliggjort av min rektor på Strykejernet kunsthøgskole. Han hadde bekymring om at den naive streken skal blir for akademisk. Jeg kan på tross av min Bachelor forstå hans bekymring, og dette er noe jeg arbeider mye med.

Dagbøker har alltid vært et viktig verktøy for meg, spesielt etter at jeg prøvde å profesjonalisere min egen maletid. Idéer, skisser og tanker skriver jeg direkte ned, for å hente inspirasjon senere. Denne arkiveringsformen kommer nok fra den narsissistiske delen av meg: at jeg ønsker å forstå meg selv, og at jeg har mulighet å gå tilbake i tid ved en senere anledning.

Opprinnelig brukte jeg titler som en viktig del av mine malerier. Å knytte kjente hendelser eller andre verk opp mot egen kunst gjør ofte at maleriene kan oppleves i flere lag. Det er et slags flerstrengt instrument, som sammen med allusjonene i maleriene underholder meg i arbeidet. Tonene instrumentet produserer skaper harmoni eller dissonanse i fremstillingen. Bruk av humor gjør forhåpentligvis kunsten mer tilgjengelig for publikum, og lettere å «ta på». Jeg kan vise til et eldre maleri jeg malte i 2015, kalt «Crime passionnel», (maleriet overfor). Maleriet spiller på en klausul i den franske lovivningen, som gjorde at et drap begått i en kontekst hvor lidenskap spilte en viktig rolle, virker formildende på straffeutmåling.<sup>3</sup>

Hva skjer med maleriet når man bytter ut en viktig komponent i prosessen? Det er fundamentalt vanskelig å bytte ut verktøy i eget arbeid, dog svært interessant og gir mer spillerom. Det taktile ved håndtverket (spesielt innenfor oljemalingen) gjør meg som maler interessert i prosessen.

Det er ganske ensomt arbeid, hvor min arbeidsdag består av å være alene med pensel og lerret. Som introvert er dette ganske befriende del av hverdagen, men behovet for også å komme i kontakt med mennesker blir større. Slik har jeg i alle fall tenkt frem til i dag. Når jeg nå tenker over det igjen, kan det hende at det faktisk er helt motsatt. Et av resultatene av å bytte ut en viktig del av prosessen er at maleriet blir mer visuelt enkelt å oppfatte. Streken og tyngden i malingen endrer seg, og det fysiske uttrykket i maleriet endrer seg til noe mer metallisk. Det er derfor jeg prefererer å bruke «Titanium White», noe som løfter opp de andre pigmentene som blir tilsatt, og får et mer gjennomført konsistens i strøkene.

---

<sup>3</sup> Piguet Caroline (2015), ««Le crime passionnel est-il un crime à part?» Le Figaro

## Melankolien i maleriet

I en god del år har jeg vært opptatt av det jeg kaller «melankolien i maleriet». Gjennom å male har jeg klart å fordøye vanskelige tanker og følelser knyttet til ensomheten i hverdagen. Ofte har melankolien min dratt meg i retninger jeg ikke vet hvordan jeg skal håndtere, men ettersom jeg har klart å opparbeide meg riktige verktøy, sublimering gjennom malingen, har jeg kommet til det punktet hvor jeg føler meg selvsikker nok til å fortsette den prosessen jeg er i.

Jeg har fått et nytt engasjement, og en ny opplevelse av verden dette året. Jeg kan si med sikkerhet at jeg ikke har følt meg mer levende enn hva jeg gjør nå. Denne selvsikkerheten blir forsterket av forelskelsen jeg befinner meg i. Det gjør det noen ganger vanskelig å puste, men er absolutt verdt karusellturen med tanker og følelser. Jeg syntes det er vanskelig å skille mellom privatliv og min jobb som maler. Det er en slags symbiotisk enhet som oppstår når kunsten og livet smelter sammen. Denne symbiosen oppstår når kunsten og livet smelter sammen og blir til et maleri. Man kan trekke linjer mellom dagbøker, emosjoner og malerier slik at observatøren får et innblikk i hvordan mitt åndsliv er. Det er utleverende, men slik opplever jeg kunstnerlivet. Både en forbannelse og velsignelse.

31. Juli 18

«Du har gitt meg evnen til se verden rundt meg.

Det nygrønne fargen bjørketrærne har i mai måned.

Den crimsonrøde fargen vinen vi drakk har festet seg på netthinnen.

Vinden har blitt renere.

Fuglene synger annerledes.

Tordenværet og lynet varmet regnet vi gikk i.

Ordene i bøkene har fått mer betydning. Alt jeg tar på er fint.

Det viktigste som har skjedd meg er at jeg føler blodet pulsere i årene mine.

Dette er helt nytt for meg.

Resonnementene min har fått en hinne av blått.

Skogen jeg en gang malte i blekk har fått farge»<sup>4</sup>.

---

<sup>4</sup> Utdrag fra Dagbok N°22

---

## Abstrakt ekspresjonisme, veien til å elske kunst

Personlig favoriserer jeg den abstrakt-ekspresjonistiske perioden, som kunstverden opplevde etter 2. verdenskrig. En verden som var rystet, og bestemte for å bryte opp det tradisjonelle maleriet. Kunstnerne måtte tenke annerledes på hvordan en flate skulle males. Det formalistiske maleriet fant sin plass i senhistorien.

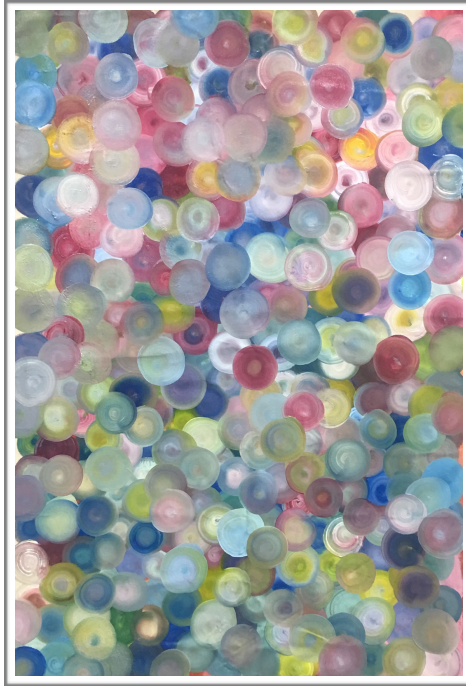
Det første maleriet jeg ordentlig forelsket meg i voksen alder var Joan Mitchell «Hemlock» 1956, hvor det fysiske, de tydelige harde strøkene, i kombinasjon med tittelen gjør meg interessert. Vi har også Mark Rothko, André Masse og Asger Jorn, hvorav sistnevnte er en kunstner jeg spesielt beundrer.

Det er nok min kjærlighet til den abstrakt-ekspresjonistiske retningen som har påvirket og fremdeles påvirker kunstnerkapet mitt mest. Jeg anser meg selv som en abstrakt-figurativ maler kombinert med et naivistisk uttrykk, og faller nærmest alltid tilbake til det i de stunder hvor jeg maler intuitivt.

---

## Analyse mot intuisjon

Jeg ser ganske tydelig at mine malerier tar en ny retning. Dette kommer delvis av at jeg går mer analytisk til verks enn tidligere. Jeg er opptatt av fargeprøver, pigmentbruk, hvordan oljen fungerer lagvis og ikke blandes. Stemningen i maleriet blir mer tilstede når jeg går inn i materien på en annen måte. Ettersom jeg bruker «Titanium White» oljemaling sammen med de sirkulære bevegelsene i maleriet gir det meg den følelsen av å stå i senter av et rom som spinner rundt meg. Kaoset som oppstår av svimmelhet vipper meg av pinnen og gjør at alt dreier seg nettopp om dette. Å male.



«All life converges to some sort of center» 2018

Jeg bruker en firedelt metode:

1. Intuitiv maling
2. La maleriet puste
3. Utforskning
4. Diskurs

Jeg diskutere med meg selv og andre for å få en annen oppfatning av maleriet. La alt annet opphøre. Jeg gir råd til meg selv: «Ta bort intellektualiteten, fjern det du har lært, og det man sitter igjen med er en versjon bare du selv kan male». Den naive streken jeg maler med tyder på nettopp dette. Jeg plukker strukturer fra hverandre, og det intuitive abstrakt-ekspresjonistiske naive maleriet trer frem på det hvite lerretet.



---

## Epilog

Jeg ser på hendene mine etter endt en dag på atelieret. De er merket av dagen, og stemningen jeg har følt på mens jeg har malt. Den turkise fargen er fra en deilig fargekombinasjon, og jeg ser hvordan oljemalingen lever. Det er merkeverdig hvordan en slik «triviell» ting opptar så mye av min tid. Å være alene såpass lenge i løpet av en dag påvirker meg i større grad en hva jeg tror. Å være introvert, at det er det jeg er, blir tydeligere for hvert halvår som går. Vintersesongen gjør meg mer melankolsk, og mer trukket inn i meg selv. Jeg blomstrer mye mer om sommeren. Det gir meg en slags følelse av ambivalens, både en følelse av tilfredshet, samt en følelse av bunnløs umattelse av at det aldri blir perfekt. Det er en verden av talenter. Jeg innser at dette er en byrde jeg må kunne tåle, og som jeg må utholde som gjør at jeg kan klare å fortsette livet som kunstner. Tvilen har ikke vært så sterk før tror jeg, men jeg har bestemt meg for at dette er veien jeg vil gå. Den dikotomiske tilstanden er interessant å oppleve. Det er dette livet jeg er ment til å leve. Koste hva det koste vil. Jeg tenker at jeg må gi opp de tingene «normale» folk verdsetter. som for eksempel et komfortabelt og stabilt liv. Det er verdt det, håper jeg. Relasjonene mine bærer preg av den litt egoistiske veien jeg velger å gå. De hverdagslige tingene har ikke like stor betydning som de en gang hadde. Jeg er ment til å male. Det står skrevet i stjernene, Slik jeg har tolket dem. Toksinene som jeg puster inn bryter ned fettene i hjernen, men det er en høy pris jeg er villig til å betale for å kunne uttrykke meg visuelt. De periodene jeg ikke får til å male, så merker jeg det på humøret mitt. Jeg blir paranoid, distansert og føler sorg i meg. Det å ikke forstå til maleriet er en ting som jeg må leve med, og male meg gjennom. Jeg merker hvor avhengig jeg er av den formen for sublimering. Jeg har i vanskelige tider overlevd gjennom å male. De gangene jeg ikke får det til går det utover meg selv, og jeg blir destruktiv. Det er livsnerven min: å male. Jeg må holde den aktiv. Hele tiden- det er dette jeg jobber med. Å holde den aktiv.

## Referanseliste:

1. Selvskrevet dagbok, nummer 21/24
2. <https://www.metmuseum.org/art/collection/search/393244>
3. Piguet, Caroline (2015), ««Le crime passionnel est-il un crime à part?», Le Figaro  
<http://www.lefigaro.fr/actualite-france/2015/08/27/01016-20150827ARTFIG00307-le-crime-passionnel-est-il-un-crime-a-part.php>
4. Selvskrevet dagbok, nummer 22/24